

Referències del Quadern d'activitats

DEL 5 A L'11 DE JULIOL

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 11-13:1 (11, 12 TNM)

«Com vol Jehovà que l'adorem»

(Deuteronomi 11:13) Si escolteu i obeïu els manaments que jo vos done hui, si estimeu i adoreu el Senyor, el vostre Déu, amb tot el cor i amb tota la ànima.

it-1 97 § 6

Ànima

Servici de tota ànima. Tal com s'ha mostrat, «ànima» significa bàsicament tota la persona. No obstant, certs textos ens animen a buscar, estimar i servir a Déu «amb tot el cor i amb tota l'ànima» (Dt 4:29; 11:13, 18). Deuteronomi 6:5 diu: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tota la força». Jesús va dir que era necessari servir amb tota l'ànima i tota la força i, a més, «*amb tot el pensament*» (Mc 12:30; Lc 10:27). Ara bé, sorgix la pregunta de per què es mencionen estos altres conceptes amb l'ànima si esta els inclou tots. Il·lustrem el probable significat: una persona podria vendre's a ella mateixa (la seua ànima) en esclavitud a una altra persona, de manera que arribara a ser possessió del seu amo. No obstant, podria ocórrer que no servira al seu amo de tot cor, amb tota la seua motivació i desig d'agradar-li, i que per tant no utilitzara totes les seues forces o facultats mentals a favor dels interessos del seu amo (Compara amb Ef 6:5; Col 3:22). Per tant, estes altres facetes probablement es mencionen per a destacar-les per a que no les oblidem o les passem per alt en el nostre servici a Déu, a qui pertanyem, i al servir al seu Fill que va donar

la seua vida com a rescat per nosaltres. El servici a Déu de tota ànima comprén a tota la persona, sense excloure cap part del cos, funció, capacitat o desig (Compara amb Mt 5:28-30; Lc 21:34-36; Ef 6:6-9; Fl 3:19; Col 3:23, 24).

(Deuteronomi 12:2, 3) Destruïu completament tots els santuaris situats a dalt de les muntanyes prominents, en els tossals o davall qualsevol arbre frondós, on les nacions que desposseïeu adoren els seus déus. ³ Derroqueu els seus altars, esmicoleu els pilars sagrats, cremeu els bosquets sagrats i destrosseu les estàtues dels seus déus. Que d'aquests paratges en desaparega el record.

(Deuteronomi 12:11-14) Llavors anireu al lloc que el Senyor, el vostre Déu, haurà escollit perquè porte el seu nom, el lloc on vol habitar, i presentareu les ofrenes que vos prescriu: els holocaustos i altres sacrificis, la desena part de les collites, la part reservada del fruit del vostre treball i el bo i millor dels dons que haureu promés al Senyor amb un vot. ¹² Allà, a la presència del Senyor, el vostre Déu, feu festa amb els vostres fills i filles, amb els vostres servents i serventes, i amb els levites que resideixen a les vostres ciutats, ells que no han rebut cap porció de la vostra heretat. ¹³ »Guarda't d'oferir els teus holocaustos en qualsevol santuari que veges. ¹⁴ Ofereix-los tan sols en el lloc que el Senyor haja escollit en alguna de les teues tribus: ofereix allí els teus holocaustos i fes-hi tot el que jo et prescriu.

it-1 104 § 5

Altar

Als israelites se'ls va manar derrocar tots els altars pagans i destrossar els pilars

i bosquets sagrats que s'acostumaven a construir al seu costat (Ex 34:13; Dt 7: 5, 6; 12:1-3). Mai havien d'imitar-los ni oferir als seus fills al foc com feien els cananeus (Dt 12:30, 31; 16:21). En lloc de molts altars, Israel només havia de tindre'n *un* per a l'adoració de l'únic Déu verdader, i havia d'estar ubicat en el lloc que Jehovà elegira (Dt 12:2-6, 13, 14, 27; contrasta amb Babilònia, on hi havia 180 altars exclusivament en honor a la deessa Ixtar). Al principi se'ls va ordenar que feren un altar de pedres que no hagueren sigut treballades després de travessar el riu Jordà (Dt 27:4-8), orde que va complir Josué al construir un altar en la muntanya d'Ebal (Js 8:30-32). Després de la divisió de la terra conquistada, les tribus de Rubén i Gad i la mitat de la tribu de Manassés van construir un altar monumental al costat del Jordà, cosa que va provocar una gran agitació entre les altres tribus fins que es va determinar que no s'havia construït amb motius apòstates, sinó com a recordatori de la seua fidelitat a Jehovà com el Déu verdader (Js 22:10-34).

Joies espirituals

(Deuteronomi 11:29) Quan el Senyor, el teu Déu, t'haurà fet entrar al país on vas per prendre'n possessió, pronunciaràs la benedicció des de la muntanya de Garizim i la maledicció des de la muntanya d'Ebal.

it-1 1058

Muntanya de Garizim

En harmonia amb les instruccions que Moisès havia donat, les tribus d'Israel es van reunir en les muntanyes de Garizim i Ebal davall la direcció de Josué poc després de conquerir Ai. Allí el poble va

sentir la lectura de les benediccions que rebrien si obeïen a Jehovà i les malediccions que els esperaven si el desobeïen. Les tribus de Simeó, Leví, Judà, Issacar, Josep i Benjamí estigueren enfront de la muntanya de Garizim. Els levites i l'arca del pacte es van situar en la vall, mentres que les altres sis tribus estaven enfront de la muntanya d'Ebal (Dt 11: 29, 30; 27:11-13; Js 8:28-35). Pareix que les tribus situades enfront de la muntanya de Garizim respongueren a les benediccions llegides en la seua direcció, mentres que les altres tribus respongueren a les malediccions que es van llegir en direcció a la muntanya d'Ebal. S'ha suggerit que les benediccions es van llegir enfront de la muntanya de Garizim perquè era fèrtil i de gran bellesa, en contrast amb la muntanya d'Ebal, infèrtil i rocosa. No obstant, la Bíblia no conté informació sobre este assumpte. La Llei es va llegir en veu alta «davant de l'assemblea del poble d'Israel i davant de les dones, les criatures i els estrangers que residien entre els israelites» (Js 8:35). Esta vasta multitud podia sentir les paraules des de les seues posicions en cada muntanya, probablement degut, almenys en part, a l'excel·lent acústica de la zona (Consulta EBAL, MUNTANYA).

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 11:1-12) Estima el Senyor, el teu Déu, i observa sempre tots els seus preceptes: els seus decrets, les seues prescripcions i els seus manaments.

² No parle als vostres fills, que no saben ni han vist com educa el Senyor, el vostre Déu. Sou vosaltres els qui hui heu de reconèixer la seua grandesa, la seua mà forta

i el seu braç poderós: ³ els senyals i les gestes que va obrar a Egipte contra el faraó, rei d'Egipte, i contra tot el seu país; ⁴ heu vist allò que va fer a l'exèrcit egipci amb els seus carros de guerra i els seus cavalls, quan vos perseguien i ell els ofegà dins el Mar Roig: el Senyor els ha fet desaparèixer fins al dia de hui; ⁵ heu vist allò que va fer a favor vostre en el desert, fins que vau arribar a aquest lloc; ⁶ heu vist allò que va fer a Datan i Abiron, fills d'Eliab, de la tribu de Rubén, quan, enmig de tot el poble d'Israel, la terra es va obrir i els engolí amb les seues famílies, les seues tendes i tots els qui s'havien posat al costat d'ells. ⁷ Amb els vostres propis ulls vosaltres heu contemplat aqueixes grans obres del Senyor. ⁸ »Observeu, per tant, tots els manaments que hui vos done: només així sereu prou forts per a conquerir el país on esteu a punt d'entrar per prendre'n possessió. ⁹ Només així tindreu llarga vida en el país que el Senyor va prometre als vostres pares i als seus descendents: un país que regalla llet i mel. ¹⁰ »El país on ara entres per prendre'n possessió no és com el país d'Egipte d'on heu eixit. Allà, quan havies sembrat, donaves l'aigua i regaves la terra, com es fa en un hort. ¹¹ El país on esteu a punt d'entrar per prendre'n possessió és un país de muntanyes i de valls, regat per la pluja del cel. ¹² El Senyor, el teu Déu, té cura d'aquest país i vetla per ell, des que l'any comença fins que acaba.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Augmenta la teua alegria en la predicació: Mostra empatia

(Filipencs 2:4) Que no mire cadascú per ell, sinó que procure sobretot pels altres.

DEL 12 AL 18 DE JULIOL

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 13:2-15 (13-15 TNM)

«La Llei demostrava que Jehovà es preocupa pels pobres»

(Deuteronomi 14:28, 29) Cada tres anys separa la desena part de la teua collita d'aquell any i deposita-la dins de la teua ciutat. ²⁹ Serà per als levites, que no han rebut cap porció de la teua heretat, i per a l'immigrant, l'orfe i la viuda que resideixen allí. Així podran menjar fins a saciar-se. I el Senyor, el teu Déu, et beneirà en tots els teus treballs.

it-1 689 § 4
Delme

Pareix que hi havia un altre delme, un segon delme que s'apartava cada any per a altres propòsits diferents del suport directe al sacerdoci levític, encara que els levites rebien part d'ell. Per lo general, les famílies israelites l'utilitzaven i el disfrutaven en gran mesura quan es reunien en festes nacionals. En els casos en què la distància a Jerusalem era massa gran per a portar fins allí el delme, el producte es convertia en diners que s'utilitzaven en Jerusalem per al manteniment i per a que la família disfrutara durant la convocatòria santa (Dt 12:4-7, 11, 17, 18; 14:22-27). Cap al final de cada tercer i sext any del cicle sabàtic de set anys, este delme, en lloc d'utilitzar-se per a sufragar gastos en les assemblees nacionals, s'apartava per als levites, immigrants, viudes i orfes de la comunitat local (Dt 14:28, 29; 26:12).

(Deuteronomi 15:1-3) Cada set anys, condona els deutes de tota la gent. ² La

condonació es fa així: quan es proclame la condonació dels deutes en honor del Senyor, tot aquell qui haja fet un préstec a un altre israelita, un germà seu, li perdonarà el deute i no l'hi reclamarà més. ³ Reclama el pagament dels deutes a l'estranger; però allò que hages prestat al teu germà, perdona-li-ho.

it-1 148

Any sabàtic

A l'any sabàtic se'l va anomenar «l'any de la condonació dels deutes [*hasch-schemit-táh*]» (Dt 15:9; 31:10). Durant eixe any la terra es deixava sense cultivar i aixina disfrutava d'un descans complet o alliberació (Éx 23:11). També devia haver-hi un descans o alliberació dels deutes. Era una «condonació dels deutes en honor del Senyor». Encara que altres ho veuen de manera diferent, alguns comentaristes opinen que els deutes no es cancel·laven en realitat, sinó que, més bé, el creditor no devia pressionar a un company hebreu per a que pagara el seu deute, ja que eixe any l'agricultor no tindria ingressos; no obstant, el prestador podria pressionar a un estranger per a que pagara (Dt 15:1-3). Alguns rabins sostenen el punt de vista que els deutes relacionats amb préstecs caritatius per a ajudar a un germà pobre quedaven cancel·lats, mentre que els deutes en què s'incorria per tractes comercials perteneixien a una altra categoria. Diuen que Hillel va instituir en el segle I de la nostra era un procediment per mitjà del qual el prestamista podia anar als tribunals, i amb certa declaració, assegurar que el deute no es cancel·lara (*The Pentateuch and Haftorahs*, edició de J. Hertz, Londres, 1972, pàgs. 811, 812).

(Deuteronomi 15:12-14) Si se't ven per esclau un germà hebreu, home o dona, et servirà durant sis anys, però al seté deixa'l lliure. ¹³ Quan li dones la llibertat, no l'acomia desamb les mans buides. ¹⁴ Proveeix-lo generosament, dóna-li alguna cosa d'allò amb què el Senyor, el teu Déu, t'haurà beneït: ovelles i cabres, gra i vi.

it-1 831 § 8

Esclau

Les lleis que governaven les relacions esclau-amo. Entre els israelites, la condició de l'esclau hebreu diferia de la de l'esclau estranger, immigrant o poblador. Mentre que els esclaus que no eren hebreus romaniens com a propietat de l'amo i podien passar de pare a fill (Lv 25:44-46), l'esclau hebreu havia de ser alliberat en el sèptim any de servici, o en l'any de jubileu, depenent de quin arribara abans. Durant el temps del seu servici, a l'esclau hebreu se l'havia de tractar com un assalariat (Ex 21:2; Lv 25:10; Dt 15:12). L'hebreu que es venia a si mateix com a esclau a un immigrant, a un membre d'una família que residia com a forastera o a un poblador, podia ser recomprat en qualsevol moment, tant per ell mateix com per algú que tinguera el dret de recompra. El preu de redempció es calculava depenent del nombre d'anys que quedaren fins a l'any de jubileu o fins al sèptim any de servici (Lv 25:47-52; Dt 15:12). Quan es concedia la llibertat a un esclau hebreu, l'amo li havia de donar un regal per a ajudar-lo a tindre un bon començament com a home lliure (Dt 15:13-15.) Si un home havia arribat a ser esclau quan ja estava casat, la seua dona eixia amb ell. No obstant, si l'amo li havia donat una esposa (probablement una estrangera, que no tenia

el dret de ser alliberada en el sèptim any de servici), ella i els fills dels dos havien de romandre com a propietat de l'amo. En eixe cas, l'esclau hebreu podia decidir quedar-se amb el seu amo. Si eixa era la decisió, se li feia un forat en l'orella amb un punxó per a indicar que continuaria sent esclau per sempre (Ex 21:2-6; Dt 15:16, 17).

Joies espirituals

(Deuteronomi 14:21) No mengeu la carn d'una bèstia morta de mort natural: dónala a l'immigrant que resideix a la teua ciutat, i que en menge, o bé ven-la a un foraster: tu ets un poble consagrat al Senyor, el teu Déu. No cogues un cabridet amb la llet de sa mare.

w06 1/4 31

Preguntes dels lectors

Què aprenem de la prohibició que apareix en Èxode 23:19, que diu: «No cogues un cabridet amb la llet de sa mare»?

Esta directriu de la Llei mosaica, que apareix tres voltes en la Bíblia, ens ajuda a comprendre el sentit que Jehovà té del que és recte, així com la seua compassió i tendresa. Al mateix temps destaca l'odi que sent cap a l'adoració falsa (Èxo-de 34:26; Deuteronomi 14:21).

Coure un cabridet, o qualsevol altre animal, en la llet de sa mare seria contrari a l'orde natural establert per Jehovà. El creador va disposar que la llet materna servira per a alimentar a la cria i l'ajudara a créixer. Per tant, coure a l'animalet en la llet de la seua pròpia mare constituiria, en paraules de cert erudit, una mostra de «menyspreu a la relació que Déu ha implantat i santificat entre progenitor i cria».

També, hi ha qui diu que el costum formava part d'un ritu pagà per a fer ploure. Si eixe fora el cas, la disposició serviria per a protegir als israelites de les tradicions religioses inútils i cruels que practicaven les nacions del seu voltant. La llei mosaica els prohibia clarament seguir els seus costums (Levític 20:23).

Per últim, este mandat en particular deixa vore la tendra compassió de Jehovà. De fet, la Llei contenia diferents preceptes similars que condemnaven la crueltat cap als animals i que impedié atemptar contra l'orde natural. Per exemple, prohibia sacrificar un animalet que no haguera estat almenys set dies amb la mare, degollar a un animal i a la seua cria el mateix dia i emportar-se d'un niu els ous o les cries junt amb sa mare (Levític 22:27, 28; Deuteronomi 22:6, 7).

Queda clar que la Llei no era sols un complicat sistema de mandats i prohibicions. Entre altres coses, els seus principis ens inculquen una elevada sensibilitat moral que reflectix clarament les meravelloses virtuts de Jehovà (Salm 19:8-12 [vv. 7-11 *TNM*]).

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 13:2-19 [vv. 1-18 *TNM*]) Si ix un profeta o un visionari enmig teu i t'anuncia un senyal o un prodigi, ³ però, a més, et proposa de seguir i adorar altres déus que no havíeu conegut, tu, encara que es realitze aquell gran prodigi, ⁴ no faces cas d'aquelles profecies o d'aquelles visions. És que el Senyor, el vostre Déu, vos vol posar a prova per saber si l'estimeu amb tot el cor i amb tota l'ànima. ⁵ Seguiu únicament el Senyor, el vostre Déu, revereñcieu-lo, compliu els seus manaments,

obeïu-lo, adoreu-lo i manteniu-vos fidels a ell. ⁶ I aquell profeta o visionari serà condemnat a mort, perquè vos ha predicat que apostàtareu del Senyor, el vostre Déu, el qui vos va fer eixir del país d'Egipte, el qui et va rescatar de la terra on eres esclau; aquest home et volia apartar del camí que el Senyor, el teu Déu, t'ha manat de seguir. Extirpa la maldat d'enmig de tu. ⁷ »Si el teu propi germà, el teu fill o la teua filla, o la teua pròpia dona, o el teu més gran amic, et proposa d'amagat de donar culte a altres déus, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, ⁸ ja siguen déus dels pobles veïns, de prop teu, o dels pobles llunyans, de tota la terra, ⁹ no li faces cas, ni tan sols l'escoltes. No li mostres pietat ni li tingues compassió, no l'encobrisques: ¹⁰ l'has de fer morir. Si gues el primer a tirar-li pedres per matar-lo, i que després ho faça tot el poble. ¹¹ Ape-drega'l fins que muira; perquè ha intentat d'apartar-te del Senyor, el teu Déu, el qui et va fer eixir del país d'Egipte, de la terra on eres esclau. ¹² Tot el poble d'Israel, quan ho senta, escarmentarà i, enmig de tu, ningú no tornarà a cometre una maldat com aqueixa. ¹³ »Si sents a dir, en una de les ciutats que el Senyor, el teu Déu, et dóna perquè hi habites, ¹⁴ que uns perversos del teu poble han arrossegat els seus conciutadans a donar culte a altres déus que vosaltres no coneixíeu, ¹⁵ investiga què ha passat, examina-ho i informa-te'n a fons. Si és veritat que enmig de tu s'ha comés eixe acte abominable, ¹⁶ passa a tall d'espasa tots els habitants d'aquella ciutat i el seu bestiar, i consagra a l'extermini la ciutat amb tot el que hi ha dins. ¹⁷ Amuntega totes les riqueses enmig de la plaça i cala foc a tota la ciutat amb totes les seues riqueses, com a ofrena en honor del Senyor, el

teu Déu. Que quede per sempre en ruïnes, i mai més no siga reconstruïda. ¹⁸ No et quedés res del que estava consagrat a l'extermini. Així es calmarà l'enuig ardent del Senyor, tindrà misericòrdia de tu, i et multiplicarà, tal com va prometre als teus pares, ¹⁹ ja que hauràs escoltat el Senyor, el teu Déu, complint els manaments que hui et done i fent allò que plau al Senyor.

VISQUEM COM A CRISTIANS

«No vos preocupeu»

(Lluc 12:15) Llavors digué a la gent: —Estigueu alerta, guardeu-vos de tota ambició de riquesa, perquè, encara que nade en l'abundància, la vida d'un home no prové dels seus béns.

(1 Timoteu 6:6-8) I és cert que la pietat és un gran negoci, si un s'acontenta amb el que té! ⁷ Perquè hem vingut a aquest món sense res, i no ens en podem endur res. ⁸ Mentre tinguem, doncs, menjar i vestit, donem-nos per satisfets.

(Job 34:19) no té preferències pels nobles, ni fa passar el ric davant del pobre; perquè tots són obra de les seues mans.

(Proverbis 14:23) De tot treball se'n trau un profit; de xarrar molt, misèria i prou.

(Proverbis 20:1) El vi és descarat, la beguda engresca; qui perd la xaveta no posarà mai enteniment.

(2 Corintis 7:1) Tenint, doncs, aquestes promeses, estimats meus, purifiquem-nos de tot allò que pot tacar el cos i l'esperit i arribem a ser plenament sants, reverenciant Déu.

(Joan 13:35) Tots coneixeran que sou deixebles meus per l'amor que vos tindreu entre vosaltres.

(1 Joan 3:17, 18) Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dins d'ell l'amor de Déu? ¹⁸ Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat.

(Salm 9:19 [v. 18 TNM]) Però l'indefens no serà mai oblidat, no es veurà defraudada l'esperança dels pobres.

(Isaïes 65:21-23) Construiran cases i les habitaran, plantaran vinyes i en menjaran els fruits. ²² No edificaran perquè un altre hi habite, ni plantaran perquè un altre menge. El meu poble viurà tant com els arbres que haurà plantat; els meus elegits veuran com envelleix l'obra de les seues mans. ²³ No treballaran en va, no infantaran per veure morir els fills. Són un llinatge que jo, el Senyor, beneïsc: viuran plegats amb els seus descendents.

(Mateu 6:31-33) Per tant, no vos preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com vos vestireu. ³² Tot això, els pagans ho busquen amb desfici, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. ³³ Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això vos ho donarà de més a més.

DEL 19 AL 25 DE JULIOL

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 16-18

«Principis per a jutjar amb justícia»

(Deuteronomi 16:18, 19) En totes les ciutats que el Senyor, el teu Déu, dóna a cada una de les teues tribus, nomena-hi jutges i capdavanter, encarregats de sentenciar amb justícia els casos del poble. ¹⁹ No violis el dret ni sigues parcial. No acceptes

regals, perquè els regals enceguen fins i tot els hòmens entenimentats i falsegen les causes dels innocents.»

it-1 454 § 2

Ceguera

Es va utilitzar el símbol de la ceguera per a representar la corrupció judicial. En la Llei s'exhorta moltes voltes contra el suborn, els regals o el prejuí, ja que estes coses poden cegar a un jutge i impedir-li administrar imparcialment la justícia. «Els regals [suborns] enceguen els més clari-vidents» (Ex 23:8). «Els regals [suborns] enceguen fins i tot els hòmens entenimentats» (Dt 16:19). Sense importar la rectitud i el discerniment d'un jutge, pot vore's afectat, conscientment o inconscientment pel regal que reba dels implicats en un cas. La llei de Déu tracta amb atenció no sols l'efecte cegador d'un regal, sinó també el del sentimentalisme, ja que diu: «No sigues parcial a favor dels pobres ni afalagues els poderosos» (Lv 19:15). De manera que el jutge no devia dictar sentència contra el ric sols perquè era ric amb el fi de congraciarse amb la multitud (Ex 23:2, 3).

(Deuteronomi 17:4-6) Quan algú t'ho faci saber o en sentes parlar, informa-te'n a fons. Si és veritat que enmig d'Israel s'ha comés aqueix acte tan abominable, ⁵ trau a les portes de la ciutat aquell home o aquella dona culpable, i apedregueu-los fins que muiren. ⁶ »Per a condemnar a mort un acusat, caldrà la declaració de dos o tres testimonis; no n'hi ha prou amb un sol testimoni.

it-2 507 § 9

Número

Dos. El número 2 apareix amb freqüència

en un marc legal. Els relats coincidents de dos testimonis afegixen força al testimoni. Es precisaven dos testimonis, o inclús tres, per a provar un assumpte davant els jutges. Este principi també s'aplica en la congregació cristiana (Dt 17:6; 19:15; Mt 18:16; 2Co 13:1; 1Tm 5:19; He 10:28). Déu es va adherir a este principi quan va presentar al seu fill a la nació com el salvador de la humanitat. Jesús va dir: «Tal com està escrit en la vostra Llei, el testimoni de dos persones és vàlid. Jo done testimoni de mi mateix, però també dona testimoni de mi el Pare que m'ha enviat» (Jn 8:17, 18).

(Dt 17:8, 9) Quan trobes a la teua ciutat un cas massa difícil de sentenciar —homicidis, plets, lesions i altres litigis—, puja al lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit. ⁹ Allà presenta't als sacerdots levites i al jutge que estiga llavors en funcions, i exposa el teu cas. Ells t'indiquen com l'has de resoldre.»

it-2 892 § 4 **Sacerdot**

Els sacerdots eren els que principalment tenien el privilegi d'explicar la Llei de Déu i desenvolupaven un paper important en jutjar a Israel. En les ciutats assignades a ells, ajudaven als jutges i participaven amb ells en casos extraordinaris que no podien decidir els tribunals locals (Dt 17:8, 9). Havien d'estar presents amb els ancians de la ciutat en els casos d'assassinat encara no resolts, amb el fi d'assegurar-se que se seguira el procediment adequat per a llevar de la ciutat la culpa per vessament de sang (Dt 21:1, 2, 5). Si un espòs gelós acusava la seua dona d'haver comés adulteri en secret, havia de dur-la al santuari, on el sacerdot efectuava la cerimònia prescrita, en la que

s'apellava al coneixement que Jehovà tenia de la innocència o la culpabilitat de la dona, amb el fi que Ell jutjarà directament (Nm 5: 11-31). En tots els casos havia de respectar-se el juí emés pels sacerdots o els jutges nomenats; la falta de respecte o desobediència deliberada es castigava amb la pena de mort (Nm 15:30; Dt 17:10-13).

Joies espirituals

(Dt 17:7) Els testimonis seran els primers a tirar-li pedres per matar-lo, i que després ho faça tot el poble. Extirpa la maldat d'enmig de tu.

it-1 900 **Expulsió**

Per a que es castigara a una persona amb eixa pena, les proves havien de demostrar-se pel testimoni d'almenys, dos persones (Dt 19:15), i estos testimonis havien de ser els primers a lapidar al culpable (Dt 17:7), allò demostraria el seu zel per la llei de Déu i per la puresa de la congregació d'Israel. Per altre costat, seria un factor dissuasiu per a no donar un testimoni fals, descuidat o precipitat.

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 16:9-22) Compta set setmanes a partir del moment en què comença la sega dels sembrats. ¹⁰ Celebraràs llavors la festa de les Setmanes en honor del Senyor, el teu Déu. Prepara ofrenes voluntàries en proporció a la benedicció que hauràs rebut del Senyor, el teu Déu. ¹¹ Vés al lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit perquè porte el seu nom; allà, a la presència del Senyor, el teu Déu, celebra la festa amb els teus fills i filles, amb els teus servents i serventes, amb els levites que residisquen a la teua ciutat

i amb els immigrants, els orfes i les viudes que viuen enmig de tu. ¹² Recorda que has estat esclau a Egipte; compleix i posa en pràctica aquests decrets. ¹³ »Quan hauràs acabat de batre a l'era i de premsar el raïm al trull, celebra durant set dies la festa dels Tabernacles. ¹⁴ Celebra-la amb els teus fills i filles, amb els teus servents i serventes, amb els levites, els immigrants, els orfes i les viudes que residisquen a la teua ciutat. ¹⁵ Durant set dies celebra la festa en honor del Senyor, el teu Déu, en el lloc que el Senyor haurà escollit. Ple de joia, agraeix al Senyor, el teu Déu, que t'haja beneït en totes les collites i en tots els treballs. ¹⁶ »Tres vegades l'any tots els hòmens aniran a presentar-se davant del Senyor, el teu Déu, en el lloc que ell haurà escollit: per la festa dels Àzims, per la festa de les Setmanes i per la festa dels Tabernacles. Que ningú no es presente davant del Senyor amb les mans buides, ¹⁷ sinó amb ofrenes proporcionades a la benedicció que hauràs rebut del Senyor, el teu Déu. ¹⁸ »En totes les ciutats que el Senyor, el teu Déu, dóna a cada una de les teues tribus, nomena-hi jutges i capdavaners, encarregats de sentenciar amb justícia els casos del poble. ¹⁹ No violes el dret ni sigues parcial. No acceptes regals, perquè els regals enceguen fins i tot els hòmens entenimentats i falsegen les causes dels innocents. ²⁰ Busca només la justícia. Així viuràs en el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna, i el posseiràs. ²¹ »Quan dediques un altar en honor del Senyor, el teu Déu, no hi plantes arbres a la vora, com per fer un bosquet sagrat. ²² No hi erigisques tampoc cap pilar sagrat: el Senyor, el teu Déu, els detesta.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

it-2 1159 § 1

Tribunal judicial

La congregació cristiana. Encara que l'autoritat seglar no haja donat a la congregació cristiana poders per a actuar com a tribunal, pot prendre mesures contra els integrants que tinguen una conducta que necessite disciplina espiritual i, fins i tot, pot expulsar-los de la congregació. Per tant, l'apòstol Pau diu a la congregació, és a dir, als seus representants, als que tenen la superintendència, que han de jutjar els que formen part de la congregació (1 Co 5:12, 13). A l'escriure a les congregacions i als superintendents, tant Pau com Pere destaquen que els ancians han d'estar molt atents a la condició espiritual de la congregació i han d'ajudar i amonestar a qualsevol que faça un pas imprudent o en fals (2Tm 4:2; 1Pe 5:1, 2; compara amb Ga 6:1). Els que causen divisions o sectes han de rebre una primera i una segona admonició abans que la congregació intervinga (Tt 3:10, 11). Els que persisteixen en el pecat han de ser expulsats. D'esta manera es disciplina als transgressors i se'ls mostra que la seua manera d'actuar pecaminosa no pot tolerar-se en la congregació (1Tm 1:20). Pau ordena als hòmens que tenen la responsabilitat d'actuar en qualitat de jutges en les congregacions que es reunisquen per a escoltar els problemes d'eixa natura (1Co 5: 1-5; 6:1-5). Sols han d'acceptar la veracitat de l'acusació sobre la base de dos o tres testimonis, sospesar les proves sense prejuí i no fer res moguts per parcialitat (1Tm 5:19, 21).

DEL 26 DE JULIOL A L'1 D'AGOST

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 19-21

«La vida humana és molt valuosa per a Jehovà»

(Deuteronomi 19:2, 3) Escull tres ciutats d'aquell país que el Senyor, el teu Déu, et dóna en possessió. ³ Divideix en tres regions el territori que el Senyor, el teu Déu, et dóna i obri camins que faciliten l'accés a aquelles ciutats, perquè l'homicida hi pugui trobar refugi.

w17.11 14 § 4

Imitem la justícia i la misericòrdia de Jehovà

⁴ Jehovà es va assegurar que fora fàcil arribar a les sis ciutats de refugi. Va manar que hagueren tres ciutats a cada costat del riu Jordà. Així, l'homicida podria arribar a una d'elles ràpid i sense dificultats (Nm 35:11-14). Els israelites havien de mantindre en bon estat els camins que arribaven a eixes ciutats (Dt 19:3). A més, segons la tradició jueva, col·locaven cartells per a guiar a l'homicida. Gràcies a l'existència d'estes ciutats, els homicides no se sentien obligats a fugir a una terra estrangera, on podrien vore's temptats a adorar a deus falsos.

(Deuteronomi 19:10) Així en el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna en possessió no serà escampada la sang d'un innocent: tu series responsable de la seua mort.

w17.11 15 § 9

Imitem la justícia i la misericòrdia de Jehovà

⁹ Un dels objectius principals de les ciutats de refugi era protegir als israelites de

ser culpables de vessar sang innocent (Dt 19:10). Jehovà estima la vida i odia les «mans tacades de sang innocent» a propòsit (Pr 6:16, 17). Com és un Déu just i sant, per a ell era molt seriós que algú li llevara la vida a una altra persona, encara que fora per accident. És cert que a l'homicida involuntari se li mostrava misericòrdia. Tot i això, havia de presentar el seu cas davant dels ancians. I, si ells determinaven que la mort havia sigut accidental, havia de quedar-se en la ciutat de refugi fins que morira el gran sacerdot. Això podia significar que passara allí la resta de la seua vida. Així Jehovà va ajudar els israelites a entendre que la vida és sagrada. Per respecte a Aquell que dona la vida, havien d'assegurar-se de no posar en perill la vida dels altres per acció o omisió, és a dir, per haver fet alguna cosa o per no haver-la fet.

(Deuteronomi 19:11-13) Però, si un home que està enemistat amb el seu company es posa a l'aguait, l'assalta i el mata, i després es refugia en una d'aquelles ciutats, ¹² els ancians d'aquella ciutat l'agafaran i el posaran a les mans del responsable de venjar la víctima, perquè el mate. ¹³ No tingues compassió d'ell: extirpa d'Israel l'assassí d'un innocent i seràs feliç.

it-2 930

Sang

L'home tenia el dret de disfrutar de la vida que Déu li havia concedit i, qualsevol que el privara d'eixa vida seria responsable davant de Déu. Això es va mostrar quan Déu va dir a l'assassí Caín: «La sang del teu germà clama a mi des de la terra!» (Gn 4:10). Inclús si algú odiava el seu germà fins al punt de desitjar vore'l mort, o el calumnia-

va o donava un fals testimoni contra ell amb la intenció de posar en perill la seua vida, es feia culpable de la sang del seu proïsme (Lv 19:16; Dt 19:18-21; 1Jn 3:15).

Joies espirituals

(Deuteronomi 21:19) El pare i la mare el portaran al tribunal, davant dels ancians de la seua ciutat.

it-2 1157 § 8

Tribunal judicial

El tribunal local estava situat en la porta de la ciutat (Dt 16:18; 21:19; 22:15, 24; 25:7; Rt 4:1). «Porta» es referix a l'espai obert que solia haver-hi dins de la ciutat a prop de la porta pròpiament dita. Les portes eren els llocs on es llegia la Llei al poble congregat i on es proclamaven els decrets (Ne 8:1-3). En la porta era fàcil aconseguir testimonis per a un tràmit civil, com la venda d'una propietat, etc., ja que la majoria de les persones entraven i eixien per la porta durant el dia. A més, el caràcter públic que tenia qualsevol juí realitzat en la porta contribuïa a fer que els jutges foren prudents i justos durant el procés i en les seues decisions. Aparentment, els jutges disposaven d'un lloc a prop de la porta des del que es podia presidir còmodament (Jb 29:7). Samuel va viatjar en un circuit de Betel a Guilgal i Mispà i «en tots aquests llocs administrava justícia a Israel», així com en Ramà, on estava sa casa (1Sa 7:16, 17).

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 19:1-14) Quan el Senyor, el teu Déu, haurà eliminat les nacions de les quals et dóna el territori, i tu les hauràs desposseïdes i t'hauràs instal·lat en les seues ciutats i en les seues cases, ² escull tres ciutats d'aquell país que el Senyor, el

teu Déu, et dóna en possessió. ³ Divideix en tres regions el territori que el Senyor, el teu Déu, et dóna i obri camins que faciliten l'accés a aquelles ciutats, perquè l'homicida hi pugua trobar refugi. ⁴ »Però només podrà refugiar-s'hi i salvar la vida aquell qui haja mort algú involuntàriament, sense estar-hi enemistat. ⁵ Aquest és el cas de l'home que, amb el seu company, se'n va al bosc a tallar llenya i, quan branda la destrat per tallar un arbre, no domina la destrat, el ferro se li escapa del mànec, toca el seu company i el mata. Aquell home podrà refugiar-se en una de les tres ciutats i salvarà la vida. ⁶ Així s'evitarà que el responsable de venjar la víctima el perseguisca enfurismat, l'atrepe perquè el camí és massa llarg i el mate. L'homicida involuntari no mereix pena de mort, ja que no estava enemistat amb la seua víctima. ⁷ Per això et mane que escullies aquestes tres ciutats. ⁸ [Consulta l'edició impresa] »Si mires de posar en pràctica tots aquests manaments que hui et done, si estimes el Senyor, el teu Déu, i segueixes sempre els seus camins, ell eixamplarà les teues fronteres, fins a donar-te tot el país, tal com va prometre als teus pares; llavors afegeix tres ciutats de refugi a les tres primeres. ⁹ [Consulta l'edició impresa] »Si mires de posar en pràctica tots aquests manaments que hui et done, si estimes el Senyor, el teu Déu, i segueixes sempre els seus camins, ell eixamplarà les teues fronteres, fins a donar-te tot el país, tal com va prometre als teus pares; llavors afegeix tres ciutats de refugi a les tres primeres. ¹⁰ Així en el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna en possessió no serà escampada la sang d'un innocent: tu series responsable de la seua mort. ¹¹ »Però, si

un home que està enemistat amb el seu company es posa a l'aguait, l'assalta i el mata, i després es refugia en una d'aquelles ciutats, ¹² els ancians d'aquella ciutat l'agafaran i el posaran a les mans del responsable de venjar la víctima, perquè el mate. ¹³ No tingues compassió d'ell: extirpa d'Israel l'assassí d'un innocent i seràs feliç. ¹⁴ »No desplaces, en perjuí del teu veí, les fites plantades pels primers que hauran pres possessió de l'herència que rebràs en el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna.

DEL 2 AL 8 D'AGOST

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 22, 23

«La Llei demostrava que Jehovà es preocupa pels animals»

(Deuteronomi 22:4) Si veus l'ase o el bou del teu germà israelita caiguts en el camí, no te'n desentengues: ajuda'l a alçar-los.

it-1 428, 429

Càrrega

En temps antics se solia utilitzar els animals per a transportar les càrregues. Als israelites se'ls va dir que quan veren l'ase d'algú que els odiava caigut davall de la càrrega, no devien passar de llarg, sinó que havien d'ajudar-lo a alçar-lo (Ex 23:5). A la quantitat de material que un animal podia transportar se li nomenava «càrrega» com quan es parla de «carregar dos mules» (2Re 5:17).

(Deuteronomi 22:6, 7) Si tot fent camí trobes un niu d'ocells en un arbre o per terra, amb la mare covant els ous o protegint els seus menuts, no t'emportes la mare amb la cria. ⁷ Envia la mare i queda't només la

cria. Així seràs feliç i tindràs una llarga vida.

it-1 673 § 1

Deuteronomi, llibre de

També es tenia consideració als animals. Es prohibia de forma específica que es llevava del niu un ocell que tinguera cria, perquè la seua vulnerabilitat es devia a l'instint de protecció de la seua descendència. A ella se la deixava escapar, però l'israelita podia quedar-se amb els pollets; d'esta manera la mare quedava lliure per a tindre més cries (Dt 22:6, 7). No se li permetia al llaurador posar-li el mateix jou a un ase i un bou, ja que en este cas es faria treballar massa a l'animal més dèbil (22:10), ni posar morrió al bou durant la trilla del gra, per a que no patira per tindre'l a l'abast de la seua boca i no poder menjar malgrat la fam i l'esforç (25:4).

(Deuteronomi 22:10) No llaures amb un bou i un ase alhora.

w03 15/10 32 § 1, 2

«No vos lligueu al jou dels infidels»

Com s'aprecia en la il·lustració, el camell i el bou que estan trillant junts pareixen incòmodes. El jou que els unix, pensat per a dos animals d'estructura i forces similars, fa patir als dos. Déu va mostrar el seu interès pels animals de tir ordenant als israelites: «No llaures amb un bou i un ase alhora» (Deuteronomi 22:10). En el cas d'un bou i un camell aplicaria el mateix principi.

Per norma general, el llaurador no imposava esta penúria als seus animals. Però si no tenia dos bous per a posar-los baix el mateix jou, potser utilitzava dos animals diferents. Aparentment, això, és el que va

decidir el llaurador del segle XIX que apareix en la il·lustració. Donada la diferència de pes i mida, l'animal més dèbil hauria d'esforçar-se per a mantindre el pas, i el més fort hauria de suportar una càrrega major.

(Proverbis 12:10) El just té cura de la vida del bestiar, el malvat només té entranyes de crueltat.

Joies espirituals

(Deuteronomi 23:20, 21 [vv.19, 20 TNM])
Quan faces un préstec de diners, aliments o qualsevol altra cosa a un germà teu israelita, no li exigigisques cap interès.
²¹ Podràs exigir interessos a un estranger, però no a un germà teu. Així el Senyor, el teu Déu, et beneirà en tot el que emprengues en el país on entraràs per prendre'n possessió.»

it-1 669

Deute, Deutor

Un deute és l'obligació de pagar o tornar a altre diners o altre valor material o moral. La principal causa per la qual es contreien deutes en l'antic Israel eren els revessos econòmics. Per a un israelita era una desgràcia ser un deutor, ja que el que demanava prestat es convertia en el servent de qui li feia el préstec (Pr 22:7). Per això es manava al poble de Déu que fora generós i desinteressat al prestar als seus companys israelites necessitats, sense tractar d'aprofitar-se de la seua adversitat imposant-los un interès (Ex 22:25; Dt 15:7, 8; Sl 37:26; 112:5). No obstant, es podia exigir que els estrangers pagaren interessos (Dt 23:20). Els comentaristes jueus han interpretat que esta mesura aplicava a préstecs comercials, no a casos de necessitat. En general, els estrangers sols

estaven en Israel durant un temps, sovint com a mercaders i era raonable esperar que pagaren interessos, sobretot si es té en consideració que ells també prestarien a altres amb interessos.

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 23:2-15 [vv. 1-14 TNM])

»Un home amb els testicles esclafats o el membre viril amputat no serà admès a la comunitat del Senyor. ³ »Un bastard no serà admès a la comunitat del Senyor. Ni tan sols la desena generació dels seus descendents no hi seran admesos. ⁴ »Els ammonites i els moabites no seran admesos a la comunitat del Senyor. Ni tan sols la desena generació dels seus descendents no hi seran admesos. Mai no ho seran, ⁵ perquè no vos van acollir amb menjar i amb aigua mentre féieu camí, després de l'eixida d'Egipte. A més, Moab va llogar Balaam, fill de Beor, originari de Petor, a Aram-Naharaim, perquè et maleïra. ⁶ Però el Senyor, el teu Déu, no volgué fer cas de Balaam. Al contrari, el Senyor, el teu Déu, per l'amor que et té, va canviar la maledicció en benedicció. ⁷ Mentre visques, no afavorisques mai el benestar i la prosperitat d'aquests pobles. ⁸ »No avorrigues els edomites, que són germans teus. Ni tampoc els egipcis, ja que has viscut com a immigrant en el seu país. ⁹ Els descendents d'aquests dos pobles, a partir de la tercera generació, podran ser admesos a la comunitat del Senyor. ¹⁰ »Quan emprengues una campanya contra els teus enemics, guarda't de tot allò que et pot fer ritualment impur. ¹¹ Si un dels teus hòmens no és pur per una pol·lució nocturna, que isca fora del campament i no hi torne durant el dia. ¹² Cap al tard es rentarà,

i podrà tornar al campament a la posta de sol. ¹³ »Tingues fora del campament un lloc per a fer-hi les teues necessitats. ¹⁴ Porta una paleta en el teu equip. Quan isques a fer les teues necessitats, obri un clot i després cobreix amb terra els excrements. ¹⁵ El Senyor, el teu Déu, va i ve per dins el campament, perquè vol alliberar-te posant a les teues mans els teus enemics. Per això el teu campament és sagrat, i si ell hi veia alguna cosa que li desplaguera, deixaria d'acompanyar-te.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

«Augmenta la teua alegria en la predicació: Arriba al cor»

(Proverbis 3:1) No oblidés la meua instrucció, fill meu, guarda en el cor els meus preceptes.

Discurs

g 4/15 13

El punt de vista bíblic

¿Es pecat matar animals?

EL QUE DIU LA GENT. Els que practiquen la caça o la pesca esportiva ho fan per l'emoció que els produïx capturar una presa. Però altres persones pensen igual que l'escriptor rus León Tolstoi, per a qui matar i menjar animals era «senzillament immoral».

EL QUE DIU LA BÍBLIA. Déu ens permet matar animals si suposen una amenaça (Ex 21:28). A més, Jehovà va dir: «Vos servirà d'aliment tot el que té vida i es mou» (Gènesi 9:3). El mateix Jesús va ajudar als seus deixebles a pescar per a menjar (Joan 21:4-13). I la Bíblia mostra que també podem matar animals per a obtenir abric (Marc 1:6).

No obstant, la Bíblia diu clarament que Déu «abomina els qui volen violències» (Salm 11:5). Així que és obvi que Déu no vol que matem animals sols per plaer o esport.

La Bíblia ens ensenya que la vida dels animals té un gran valor per a Déu.

- En el relat de la creació llegim: «Déu va fer tota classe d'animals feréstecs i domèstics i tota classe de cucs i bestioles. Déu veié que tot això era bo» (Gènesi 1:25).

- De Jehovà es diu: «Ell dóna l'aliment al bestiar i a les cries dels corbs quan grallen» (Salm 147:9). En l'ecosistema que Déu va crear, els animals troben refugi i aliment en abundància.

- David, el rei d'Israel va dir en una oració: «Senyor, tu salves hòmens i bèsties» (Salm 36:7 [v. 6 *TNM*]). En el Diluvi, per exemple, Jehovà va mantindre amb vida a huit persones i a multitud d'animals de tota classe (Gènesi 6:19).

Com hem vist, Jehovà valora els animals i espera que nosaltres també els tractem amb la deguda consideració.

«El just té cura de la vida del bestiar, el malvat només té entranyes de crueltat.» (Proverbis 12:10)

DEL 9 AL 15 D'AGOST

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 24-26

«La Llei demostrava que Jehovà es preocupa per les dones»

(Deuteronomi 24:5) Si un home s'acaba de casar, no està obligat a incorporar-se a l'exèrcit ni podrà ser reclutat per a altres

servicis públics. Que quede lliure de qualsevol prestació durant un any, que s'estiga a sa casa i faci feliç la dona amb qui s'ha casat.

it-2 432 § 1

Dona

Fins i tot les lleis militars beneficiaven tant a l'esposa com a l'espòs a l'eximir de l'exèrcit durant un any a l'home novençà. D'esta manera la parella podia tindre un fill, cosa que seria de gran consol per a la mare en absència del seu espòs, i més encara en cas que perdera la vida en la batalla (Dt 20:7; 24:5).

(Deuteronomi 24:19-21) Quan segues el teu camp, si hi oblides una garba no hi tornes per recollir-la. Que siga per a l'immigrant, l'orfe i la viuda. Així el Senyor, el teu Déu, et beneirà en tot el que emprengues. ²⁰ Igualment, quan culles les olives, no repasses després les branques. Deixa el que hi quede per a l'immigrant, l'orfe i la viuda. ²¹ Quan veremes, no passes després a esgotimar. Deixa el que hi quede per a l'immigrant, l'orfe i la viuda.

it-2 792 § 6

Rebusca

És evident que esta era una magnífica disposició per als pobres del país, i encara que promovia la generositat, l'altruisme i la confiança en la benedicció de Jehovà, en absolut fomentava la peresa. Les paraules de David ho deixen clar: «No he vist encara un just abandonat ni que els seus fills anaren a captar» (Sl 37:25). A l'aprofitar les disposicions de la Llei a este respecte, ni tan sols els pobres, a causa del seu dur treball, passarien fam, i ni ells ni els seus fills haurien de demanar almoïna.

(Deuteronomi 25:5, 6) Si dos germans viuen junts i un d'ells mor sense fills, la viuda no es casarà amb un estrany de fora de la família. El seu cunyat té el deure de casar-s'hi i de complir així amb ella els deures legals de cunyat. ⁶ El primer fill que ella posarà al món perpetuarà el nom del germà mort, i així el seu nom no s'esborrarà a Israel.

w11 1/3 23

Ho sabies?

En l'antic Israel, si un home moria sense fills barons, s'esperava que el seu germà es casara amb la viuda a fi de donar-li descendents que perpetuaren el nom de la família (Gènesi 38:8). Este costum, que va ser incorporat més tard a la llei mosaica, es coneixia com a matrimoni de cunyat, o levirat (Deuteronomi 25:5, 6). Si la persona que havia mort no tenia més germans vius, altres hòmens de la família havien de complir amb este deure, com mostra el cas de Booz, narrat en el llibre bíblic de Rut (Rut 1:3, 4; 2:19, 20; 4:1-6).

En Marc 12:20-22 llegim que uns membres de la secta dels saduceus feren referència al matrimoni de levirat, cosa que indica que en els dies de Jesús seguia celebrant-se. Quin era l'objectiu d'esta pràctica? Flavi Josep, historiador jueu del segle I, explica que no sols conservaven el nom familiar, sinó que també mantenien les propietats en la família i protegia a la viuda. En aquella època, la dona no tenia dret a heretar els béns del seu difunt espòs, mentres que el fill nascut del matrimoni de levirat sí que podia rebre les possessions de la persona que havia mort.

Joies espirituals

(Deuteronomi 24:1) Suposem que un home s'ha casat amb una dona i ha conviscut amb ella, però un dia ja no se la mira amb bons ulls, perquè troba en ella alguna cosa censurable, i llavors escriu un document de divorci, li'l dóna i la trau de casa.

it-1 712 § 7

Divorç

Document de divorç. Els abusos que es van produir més tard no haurien de portar-nos a la conclusió que la concessió de la llei mosaica facilitava a l'espòs israelita aconseguir el divorç. Per a fer-ho se seguia un procediment legal. L'espòs havia de redactar «un document de divorci», i una volta fet, li l'havia de donar a la seua esposa i traure-la de casa (Dt 24:1). Encara que les Escripures no entren en més detalls, pareix que este procediment incloïa consultar a hòmens degudament autoritzats, que primer intentarien reconciliar a la parella. El temps que tardaven a preparar el document i en tramitar legalment el divorç donava lloc a què l'espòs reconsiderara la seua decisió. Com el divorç havia d'estar ben justificat, observar la llei rigorosament evitava que es fera de manera precipitada. A més, aixina també es protegien els drets i interessos de l'esposa. Les Escripures no diuen res respecte al contingut del «document de divorci».

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 26:4-19) El sacerdot rebrà cistella de les teues mans i la deixarà davant de l'altar del Senyor, el teu Déu. ⁵ Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, diràs això: »«Mon pare era un arameu errant, que va baixar a Egipte i va viure-hi com

a immigrant amb les poques persones que l'acompanyaven. Allà es convertí en una gran nació, forta i nombrosa. ⁶ Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren treballs pesats. ⁷ Llavors vam implorar l'ajuda del Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam: veié la nostra desgràcia, les nostres penes i la nostra opressió. ⁸ El Senyor ens va fer eixir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de gestes esglaiadores i entre senyals i prodigis; ⁹ ens va fer entrar en aquest lloc i ens donà aquest país, un país que regalla llet i mel. ¹⁰ Per això porte aquestes primícies dels fruits de la terra que tu, Senyor, m'has donat.» »Deixa llavors la cistella a la presència del Senyor, el teu Déu, i prosterna't davant d'ell. ¹¹ Després frueix amb alegria de l'abundància que el Senyor, el teu Déu, t'ha donat a tu i a la teua família; i fes-ne participar també els levites i els immigrants que resideixen enmig de tu. ¹² »Cada tres anys, serà l'any del delme. Llavors separa la desena part de les teues collites, posa-la a disposició dels levites, dels immigrants, dels orfes i de les viudes, perquè puguin menjar fins a saciar-se en les teues ciutats. ¹³ Després declara davant del Senyor, el teu Déu: »«Senyor, no he guardat a ma casa res del que t'està consagrat. Ho he posat a disposició dels levites, dels immigrants, dels orfes i de les viudes, tal com m'havies manat. No he violat cap d'aquests teus manaments ni els he oblidat. ¹⁴ No he menjat res del delme estant de dol, no l'he consumit en estat d'impuresa ritual ni l'he ofert a un mort. He obeït el Senyor, el meu Déu: he complit tot el que tu, Senyor, ens tens manat. ¹⁵ Mira des del cel, des del lloc sant on resideixes, i beneeix Israel, el teu poble, i aquest país que ens has donat, com ha-

vies promés als nostres pares: un país que regalla llet i mel.” ¹⁶ »Hui el Senyor, el teu Déu, et mana que observes aquests decrets i aquestes prescripcions: compleix-los i posa’ls en pràctica amb tot el cor i amb tota l’ànima. ¹⁷ Hui has fet que el Senyor es comprometa a ser el teu Déu; i tu seguiràs els seus camins, observaràs els seus decrets, els seus manaments i les seues prescripcions, i escoltaràs la seua veu. ¹⁸ I hui el Senyor ha fet que tu et comprometes a ser el seu poble, la seua heretat preferida, tal com t’havia promés; i tu compliràs tots els seus manaments. ¹⁹ Ell et vol fer superior en dignitat, fama i glòria a totes les nacions que ha creat. Vol que sigues un poble consagrat a ell, el Senyor, el teu Déu, tal com t’havia promés.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

w19.06 23, 24 § 13-16

Ajuden els nostres germans a afrontar les dificultats

¹³ Quan un germà de la congregació perd al seu cònjuge, necessita el nostre suport. Un matrimoni es pot comparar a dos arbres que han crescut l’un al costat de l’altre. Amb el pas dels anys, les seues arrels s’entrellacen. Si s’arranca un d’ells i mor, l’altre pot sofrir de manera greu. De forma pareguda, la mort d’un dels cònjuges pot provocar en l’altre sentiments molt intensos durant molt de temps. Vegem el cas de Paula*, que va perdre al seu espòs de sobte. Ella explica: «La meua vida va canviar per complet, i em vaig sentir desamparada. Vaig perdre al meu millor amic. Parlava amb el meu home de tot.

Ell compartia les meues alegries i em donava suport en els moments difícils. Em podia desfogar amb ell perquè sempre m’escoltava. Vaig sentir com si m’hagueren arrancat una part de mi».

¹⁴ Com podem consolar a algú que ha enviudat? El primer que hem de fer és parlar amb eixa persona encara que ens sentim incòmodes o no sapiem què dir. Paula afig: «Comprenc que la mort és un tema amb el qual la gent se sent incòmoda. Els preocupa dir alguna cosa inapropiada. Però no dir res és pitjor que unes paraules poc encertades». Pot ser que la persona que estiga de dol no espere que diguem res profund. Paula indica: «Agraïa que els meus amics simplement em digueren que ho sentien molt».

¹⁵ William, que va perdre a la seua esposa fa alguns anys, diu: «M’agrada que els altres em conten els records bonics que tenen de la meua esposa. Això em demostra que la volien i l’apreciaven. Esta classe de suport és de gran ajuda per a mi. Les seues paraules em consolen molt, ja que estimava a la meua esposa amb tot el cor i era una part molt important de la meua vida». Bianca explica: «És un consol per a mi que altres oren amb mi i que em lligen un o dos textos bíblics. M’ajuda que parlen del meu espòs i que m’escolten quan els parle d’ell».

¹⁶ Tal com Rut es va mantindre al costat de Noemí, hem de seguir donant suport als qui han enviudat. Paula, mencionada abans, diu: «Just després de la mort del meu espòs vaig rebre molt de suport. Amb el pas del temps, la vida de la gent pareix que va tornar a la normalitat. Però la meua vida havia canviat per complet.

* En este article, s’han canviat els noms.

És de gran ajuda que els altres entenguen que la persona que està de dol necessita suport durant mesos, o inclús anys». Com és lògic, cada persona és diferent i viu el dol de manera diferent. Algunes persones pareixen adaptar-se a les seues circumstàncies amb relativa rapidesa. En canvi, altres patixen cada volta que fan alguna cosa que feien amb la persona que ha faltat. No oblidem que Jehovà ens dona l'honor i la responsabilitat de cuidar dels qui han enviadat (**Il·lig Jaume 1:27**).

VISQUEM COM A CRISTIANS

«Tracta les dones majors com a mares, les jóvens com a germanes»

(**1 Timoteu 5:1, 2**) No reprengues un home d'edat; exhorta'l com si fóra ton pare. Tracta els jóvens com a germans, ² les dones majors com a mares, les jóvens com a germanes, amb tota integritat.

(**Job 31:1**) Havia fet pacte amb els meus ulls de no desitjar cap donzella.

(**Rut 2:8, 9**) Llavors Booz va dir a Rut: —Escolta, filla meua! No vages a espigolar en un altre camp; queda't ací i uneix-te a la colla de les meues serventes. ⁹ Fixa't en el lloc on els segadors treballen i vés amb elles. He manat als meus hòmens que no et molesten. I si tens set, vés on hi ha els cànters i beu el que hagen pouat els segadors.

DEL 16 AL 22 D'AGOST

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 27-28:68 (27, 28 TNM)

«Rebràs totes estes benediccions»

(**Deuteronomi 28:1**) Si escoltes i obeeixes el Senyor, el teu Déu, i mires de posar en

pràctica tots els seus manaments que hui et done, llavors el Senyor, el teu Déu, farà que sigues superior a totes les nacions de la terra.

(**Deuteronomi 28:3-6**) Seràs beneït a la ciutat i beneït al camp. ⁴ Seran beneïts els fruits de les teues entranyes, de la teua terra i del teu bestiar, les cries de les teues vaques i els teus ramats d'ovelles. ⁵ Seran beneïdes amb l'abundància les teues cistelles i les teues pasteres. ⁶ Seràs beneït quan vages a la guerra i quan en tornes.

w10 15/12 19 § 18

Les benediccions que ens oferix el Rei que Déu guia amb el seu esperit

¹⁸ Sens dubte, escoltar a Jehovà significa prendre's molt seriosament la seua Paraula i l'aliment espiritual que ell ens dona (Mt 24:45). A més, exigix obeir tant a Déu com al seu Fill. El mateix Jesús va advertir: «No tot aquell que em diu: “Senyor, Senyor”, entrarà al Regne del cel, sinó el *qui fa la voluntat del meu Pare* del cel» (Mt 7:21). Escoltar a Déu també implica sotmetre's de bona gana a l'organització que ell ha establert: la congregació cristiana, en la qual comptem amb ancians nomenats (Ef 4:8).

(**Deuteronomi 28:2**) Si obeeixes el Senyor, el teu Déu, vindran damunt de tu totes aquestes benediccions:

w01 15/9 10 § 2

Vindran damunt de tu les benediccions de Jehovà?

² El verb hebreu que es tradueix «obeeixes» en Deuteronomi 28:2 denota acció continua. El poble de Jehovà no havia de limitar-se a escoltar-lo de quan en

quan: havia de fer-ho en tot moment de la seua vida. Només aixina rebrien les benediccions divines. El verb hebreu que es tradueix «vindran damunt de tu» era un terme de caça que la majoria de les voltes significava «alcançar» o «arribar a».

(Deuteronomi 28:45-47) Totes aquestes malediccions et perseguiran i et cauran damunt fins a exterminar-te, perquè hauràs desobeït el Senyor, el teu Déu, i no hauràs observat els seus manaments i els seus decrets, que ell t'havia donat. ⁴⁶ Aquestes malediccions seran un senyal i un toc d'alerta per a tu i els teus descendents, per sempre. ⁴⁷ »Si no has servit el Senyor, el teu Déu, amb alegria i amb cor generós quan nadaves en l'abundància,

w10 15/9 8 § 4

Busquem amb decisió la benedicció de Jehovà

⁴ Amb quina actitud havien d'obeir a Déu els israelites? La Llei deia que havien de servir-lo «amb alegria i amb cor generós», ja que si no ho feien aixina el desagradaven (*Ilig Deuteronomi 28:45-47*). Certament, Jehovà mereix més que el compliment mecànic dels seus manaments, en realitat, els animals i inclús els dimonis són capaços de seguir ordes (Mc 1:27; Jm 3:3). Qui obeeix de veritat a Jehovà ho fa amb un cor ple d'amor i de goig, ja que confia plenament en què ell mai posa manaments irraonables i que «recompensa els qui el busquen» (He 11:6; 1Jn 5:3).

Joies espirituals

(Deuteronomi 27:17) “Maleït el qui desplaça les fites de la propietat del seu veí!” I tot el poble respondrà: “Amén”.

it-1 1160

Fita

La llei de Jehovà prohibia que es mogueren cap arrere les fites (Dt 19:14; consulta també Pr 22:28). De fet, qui desplaçava cap arrere «les fites de la propietat del seu veí», era maleït (Dt 27:17). Com que els terratinents generalment depenien del producte dels seus terrenys, moure cap arrere una fita significaria privar a una altra persona de part dels seus mitjans de subsistència. Esta acció equivalia a robar, i aixina és com es veia en temps antics (Jb 24:2). No obstant, hi havia persones sense escrúpols que cometien eixos abusos, i en els dies d'Osees als prínceps de Judà se'ls va comparar als que desplaçaven cap arrere una fita (Os 5:10).

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 28:1-14) Si escoltes i obeeixes el Senyor, el teu Déu, i mires de posar en pràctica tots els seus manaments que hui et done, llavors el Senyor, el teu Déu, farà que sigues superior a totes les nacions de la terra. ² Si obeeixes el Senyor, el teu Déu, vindran damunt de tu totes aquestes benediccions: ³ »Seràs beneït a la ciutat i beneït al camp. ⁴ Seran beneïts els fruits de les teues entranyes, de la teua terra i del teu bestiar, les cries de les teues vaques i els teus ramats d'ovelles. ⁵ Seran beneïdes amb l'abundància les teues cistelles i les teues pasteres. ⁶ Seràs beneït quan vages a la guerra i quan en tornes. ⁷ Sempre que els teus enemics t'ataquen, acabaran derrotats davant de tu. Es llançaran contra tu per un sol camí, però fugiran de davant de tu per set camins. ⁸ El Senyor, el teu

Déu, farà que t'acompanye la seua benedicció en els teus graners i en tot el que emprengues: et beneirà en el país que ell et dóna. ⁹ »Si compleixes els manaments del Senyor, el teu Déu, i segueixes els seus camins, el Senyor farà de tu un poble consagrat a ell, tal com t'ha jurat. ¹⁰ Llavors tots els pobles de la terra reconeixeran que portes el nom del Senyor i et respectaran. ¹¹ »El Senyor t'omplirà de prosperitat multiplicant els fruits de les teues entranyes, del teu bestiar i de la teua terra, en el país que va prometre als teus pares que et donaria. ¹² El Senyor t'obrirà el cel, on guarda el tresor de la fertilitat: quan en siga el temps, farà caure la pluja sobre els teus camps i beneirà tot el que emprengues. Prestaràs diners a molts pobles, i a tu no et caldrà amprar res. ¹³ El Senyor farà que sigues la primera de les nacions, i no la darrera; pujaràs amunt, no baixaràs. Cal, però, que escoltes els manaments del Senyor, el teu Déu, que hui et done perquè els complisques i els poses en pràctica. ¹⁴ No et desvies ni a dreta ni a esquerra de tot el que hui et mane; no seguisques altres déus ni els adores.

VISQUEM COM A CRISTIANS

«La creació demostra l'amor de Déu»

(Mateu 6:25, 26) Per això vos dic: No vos preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com vos vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos més que el vestit? ²⁶ Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu més vosaltres que no ells?

DEL 23 AL 29 D'AGOST

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 28:69-30 (29, 30 TNM)

«Servir a Jehovà no és massa difícil»

(Deuteronomi 30:11-14) Aquesta Llei que hui et done no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. ¹² No és al cel, que pugues dir: "Qui serà capaç de pujar-hi i portar-nos-la, per fer-nos-la conèixer i perquè la puguem complir?" ¹³ Ni és tampoc a l'altra banda de mar, que pugues dir: "Qui serà capaç de travessar el mar i portar-nos-la, per fer-nos-la conèixer i perquè la puguem complir?" ¹⁴ La paraula és molt prop teu; la tens als llavis, la tens al cor, perquè pugues complir-la.

w09 1/11 31 § 2

Jehovà ens dona llibertat d'elecció

Pot ser que alguna volta hagem pensat que obeir a Déu no és fàcil i que inclús costa entendre què espera de nosaltres.* Però analitzem les següents paraules: «Aquesta Llei que hui et done no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast» (versicle 11). Així és, Jehovà no ens demana impossibles. Els seus requisits són raonables i poden satisfer-se. A més, tots podem conèixer quins són. Per a fer-ho, no hem de pujar «al cel» ni viatjar a l'altra banda del mar (versicles 12 i 13). La Bíblia ens explica clarament el que hem de fer (Miquees 6:8).

(Deuteronomi 30:15) Hui et propose d'escollir entre la vida i la mort, entre la felicitat i la desgràcia.

* Consulta l'article *Acérquese a Dios: ¿Qué pide Jehová de nosotros?*, en el número de l'1 d'octubre de 2009 d'esta revista.

w09 1/11 31 § 1

Jehovà ens dona llibertat d'elecció

«A SOVINT, la por de fallar-li a Jehovà s'apodera de mi», va dir una cristiana que creia que les males experiències de la seua infància inevitablement la farien pecar contra Déu. Però, tenia raó per a pensar aixina? Som víctimes indefenses de les nostres circumstàncies? No. Déu ens ha donat la llibertat de decidir com serà la nostra vida. De fet, ell desitja que prenguem decisions encertades, i la seua Paraula ens diu com fer-ho. Vegem el que va escriure Moisès en el capítol 30 de Deuteronomi.

(Deuteronomi 30:19) Hui prenc el cel i la terra com a testimonis contra vosaltres: et propose d'escollir entre la vida i la mort, entre la benedicció i la maledicció. Tu escull la vida i viuràs, tu i la teua descendència.

w09 1/11 31 § 4

Jehovà ens dona llibertat d'elecció

Li interessa a Jehovà la decisió que prenguem? Clar que sí. «Escull la vida», va dir Moisès per inspiració divina (versicle 19). Però, com es fa això? Moisès mateix va donar la resposta: «Estima el Senyor, el teu Déu, obeeix-lo i sigues-li fidel» (versicle 20). En efecte, l'amor per Jehovà ens impulsarà a obeeir-lo i a ser lleials passe el que passe. Eixa és la manera en què escollim la vida. I no qualsevol classe de vida, sinó la millor que podem tindre ara. A més, si som fidels a Déu, tindrem la possibilitat de viure per a sempre en un món nou (2 Pere 3:11-13; 1 Joan 5:3).

Joies espirituals

(Deuteronomi 29:3 [v. 4 *TNM*]) Però, fins hui, Déu no vos havia donat un enteniment

capaç de comprendre, ni uns ulls capaços de veure-hi, ni unes orelles bones per a sentir-hi.

it-2 527 § 9

Oïda

Jehovà va dir per mitjà dels seus servents que els tossuts i desobedients tenien «l'orella incircumcisa» (Jr 6:10; Fets 7:51), és a dir, l'oïda taponada amb alguna cosa que els impedia sentir. Les seues orelles no havien sigut obertes per Jehovà, qui dona oïda d'enteniment i obediència als qui el busquen, però permet que l'oïda espiritual dels desobedients es tapone (Dt 29:3 [v. 4 *TNM*]; Rm 11:8). L'apòstol Pau va predir un temps en què alguns cristians professors apostatarien de la fe verdadera i no voldrien sentir la veritat de la Paraula de Déu, sinó que desitjarien que se'ls adulara amb coses agradables, i per tant, escoltarien a mestres falsos (2Tm 4:3, 4; 1Tm 4:1). L'oïda també pot molestar per notícies sorprenents, especialment notícies roïnes (1Sa 3:11; 2Re 21:12; Jr 19:3).

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 28:69–29:17 [29:1-18 *TNM*]) ^{28:69} Aquestes són les clàusules de l'aliança que el Senyor va manar a Moisès de fer amb els israelites quan es trobaven en territori de Moab, a més de l'aliança que havia fet amb ells a la muntanya de l'Horreb. ^{29:1} Moisès va convocar tot el poble d'Israel i els digué: —Vosaltres mateixos heu vist la manera com, a Egipte, el Senyor va tractar el faraó, la seua cort i tot el seu país. ² Heu pogut veure amb els vostres propis ulls les dures proves que ells hi van passar i els grans senyals i prodigis que el Senyor hi va fer. ³ Però, fins hui,

Déu no vos havia donat un enteniment capaç de comprendre, ni uns ulls capaços de veure-hi, ni unes orelles bones per a sentir-hi. ⁴ »Durant quaranta anys t'he conduït pel desert, i no se t'han fet malbé els vestits ni les sandàlies. ⁵ I si no heu menjat pa ni heu begut vi o altres begudes alcohòliques, és perquè compreguéreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu. ⁶ »Després vau arribar fins ací. Sehon, rei d'Heixbon, i Og, rei de Basan, ens eixiren al pas per atacar-nos, però els vam vèncer. ⁷ Ens vam apoderar del seu territori i el donàrem en herència a les tribus de Rubén i de Gad i a la mitat de la tribu de Manassés. ⁸ Ara, per tant, compliu les clàusules d'aquesta aliança i poseu-les en pràctica: així vos eixirà bé tot el que emprendreu. ⁹ »Hui tots vosaltres esteu ací davant del Senyor, el vostre Déu. Hi sou tots: els vostres caps, els jutges, els ancians i els capdavaners, tots els hòmens d'Israel, ¹⁰ les criatures i les dones, i també els immigrants que viuen en el teu campament per tallar-te l'herba o per portar-te aigua. ¹¹ Hui ets ací per entrar en l'aliança del Senyor, el teu Déu, en el compromís solemne que el Senyor, el teu Déu, pren amb tu ¹² de fer-te poble seu i de ser ell el teu Déu, tal com t'ha promés i tal com va jurar als teus pares, a Abraham, a Isaac i a Jacob. ¹³ Jo, el Senyor, no faig aquesta aliança, aquest compromís solemne, amb vosaltres sols, ¹⁴ els qui hui sou ací davant del Senyor, el nostre Déu, sinó també amb tots els qui hui no són amb nosaltres. ¹⁵ »Tots sabeu que vam habitar en el país d'Egipte i que hem hagut de passar entre diverses nacions. ¹⁶ Heu vist els seus ídols abominables i repugnants de fusta, de pedra, de plata i d'or. ¹⁷ Que ningú de vosaltres,

home o dona, família o tribu, no aparte hui el seu cor del Senyor, el nostre Déu, per donar culte als déus d'aquelles nacions: que no arrenen enmig vostre plançons que donarien fruits verinosos i amargants.

VISQUEM COM A CRISTIANS

«Ser valent no és massa difícil»

(Salm 28:7) El Senyor és el mur que em protegeix; el meu cor confia en ell. M'ha defès i me n'alegre tot jo; vull lloar-lo amb els meus cants.

DEL 30 D'AGOST AL 5 DE SETEMBRE

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 31, 32

«Aprén de les il·lustracions d'una cançó inspirada»

(Deuteronomi 32:2, 3) La meua doctrina caurà com la pluja, seran com aiguatge les meues paraules, com el ploviscó que rega l'herba, com un ruixat damunt dels prats. ³ Doneu glòria al nostre Déu, que ara proclame el nom del Senyor:

w20.06 10 § 8, 9

Unifica el meu cor per a venerar el teu nom

⁸ Poc abans que els israelites entraren en la terra promesa, Jehovà li va dictar a Moisés la lletra d'un càntic, qui més tard li'l va ensenyar al poble (Dt 31:19; **Ilig Deuteronomi 32:2, 3**). Al meditar en els versicles 2 i 3, veiem clarament que Jehovà no vol que amaguem el seu nom ni que el tractem com si fora massa sagrat com per a pronunciar-lo, de fet, vol que tota la creació intelligent el conega! Quin privilegi degué ser per als israelites que Moisés

els ensenyara sobre Jehovà i el Seu gloriós nom! El que van aprendre els va enfortir i animar, tal com el plovisqueig nodrix i refresca l'herba. ¿Com podem assegurar-nos que la nostra manera d'ensenyar cause el mateix efecte?

⁹ Quan anem de casa en casa i en la predicació pública, podem utilitzar la Bíblia per a mostrar a la gent el nom personal de Déu, Jehovà. Podem oferir-los publicacions atraients, vídeos de qualitat i informació del nostre lloc web que honren a Jehovà. En el treball, en l'escola o mentres viatgem, podem buscar oportunitats per a parlar del nostre estimat Déu i de les seues qualitats. Quan parlem als altres sobre el meravellós propòsit de Jehovà per a la humanitat i per a la terra, estem ajudant-los a vore a Déu des d'una perspectiva completament nova. Al fer-ho, col·laborem en la santificació del seu nom, desmentim algunes de les calúmnies que s'han escampat sobre ell i oferim a la gent l'ensenyança més nutritiva i refrescant possible (Is 65:13, 14).

(Deuteronomi 32:4) Ell és la Roca», el seu obrar és irrepreensible, és sempre just el seu comportament. És el Déu fidel, sense cap culpa, és bo i és recte.

w09 1/5 14 § 4

Les figures retòriques de la Bíblia: t'agradaria comprendre-les?

La Bíblia també compara a Jehovà amb coses inanimades; diu, per exemple, que és «la Roca d'Israel», un «penyal» i una «muralla» (2 Samuel 23:3; Salm 18:3 [v. 2 *TNM*]; Deuteronomi 32:4). Quina idea transmeten totes estes imatges? Que, igual que una roca gran i sòlida, Déu és un refugi segur per a nosaltres.

(Deuteronomi 32:11, 12) Com l'àguila que desvetlla la niuada i voleteja sobre els seus aguilons, desplega les ales, el pren i el portava sobre el seu plomatge.¹² El Senyor tot sol el guiava, no l'ajudaven déus estrangers.

w01 1/10 9 § 7

Imitem a Jehovà a l'educar els fills

⁷ Pensem en l'afecte que va demostrar Jehovà al tractar amb els israelites. Moisés va utilitzar esta bonica analogia per a descriure l'amor que Déu li tenia a la jove nació d'Israel: «Llavors el Senyor es reservà el seu poble, els fills de Jacob, com a pròpia heretat. Com l'àguila que desvetlla la niuada i voleteja sobre els seus aguilons, desplega les ales, el pren i el portava sobre el seu plomatge. El Senyor tot sol el guiava, [a Jacob]» (Deuteronomi 32:9, 11, 12). Per a ensenyar a volar als aguilons, l'àguila «desvetlla la niuada» batent les ales i fa que estos comencen a volar. Quan per fi un aguiló salta del niu, sovint situat en un penyal, la mare «voleteja sobre» ell. Si pareix que pot caure a terra, esta es llança en picat i, col·locant-se baix, el porta «sobre el seu plomatge». De manera similar, Jehovà va cuidar amb amor a la recentment constituïda nació d'Israel. Li va donar la llei mosaica (Salm 78:5-7) i va vetlar pel seu benestar, sempre disposat a acudir a la seua ajuda quan va tindre problemes.

Joies espirituals

(Deuteronomi 31:12) Convoca tot el poble: hòmens, dones i criatures, i els immigrants que hi haja a les teues ciutats. Tots m'escoltaran i aprendran a reverenciar el Senyor, el vostre Déu, i miraran de posar en pràctica totes les paraules d'aquesta Llei.

w04 15/9 27 § 11

Punts destacats del llibre de Deuteronomi

31:12. Els jóvens han d'assentar-se amb els adults en les reunions de congregació i esforçar-se per escoltar i aprendre.

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 32:36-52) El Senyor farà justícia al seu poble, s'apiadarà dels seus servidors, quan veurà que han perdut les forces i no queden ni infants ni adults.
³⁷ I dirà: «On són els déus dels estrangers? On és la roca on buscaven refugi?
³⁸ ¿No se vos menjaven el bo i millor dels sacrificis? ¿No se vos bevien el vi de les libacions? Que vinguen ara a defendre-vos, que vinguen a protegir-vos! ³⁹ Reconeixeu-ho, doncs: només jo sóc, i no hi ha altres déus fora de mi. Jo done la mort o la vida, jo ferisc i cure les ferides. Ningú no em prendrà res de les mans. ⁴⁰ Alce la mà cap al cel, i jure això per la meua vida, que és eterna: ⁴¹ Quan esmolaré, com un llamp, la meua espasa i armaré les meues mans per fer justícia, tornaré als enemics el que es mereixen, donaré la paga als qui m'odien.
⁴² S'embriagaran de sang les meues fletxes, se saciarà de carn la meua espasa, de sang dels morts i dels presoners, de caps dels capitosts enemics.» ⁴³ Crida de goig amb ell, oh cel, prosterneu-vos davant d'ell tots els déus: farà justícia per la sang dels seus fills, tornant als qui l'odien el que es mereixen i perdonant el país del seu poble. ⁴⁴ Moisès, acompanyat de Josué, fill de Nun, va fer sentir al poble totes les paraules d'aquest càntic. ⁴⁵ Quan acabà de dir-les a tots els israelites, ⁴⁶ afegí: —Guardeu bé en els vostres cors totes les paraules que hui he pres com a testimoni contra vosaltres. Ordeneu als vostres fills

que miren de posar en pràctica totes les paraules d'aquesta Llei. ⁴⁷ No són paraules buides, són la vostra vida: gràcies a elles viureu molts anys en el país que posseireu, després de passar el Jordà. ⁴⁸ Aquell mateix dia, el Senyor digué a Moisès: ⁴⁹ —Puja a aquesta serra d'Abarim, al mont Nebó, en el territori de Moab, enfront de Jericó, i contempla el país de Canaan que jo done en propietat als israelites. ⁵⁰ Moriràs a la muntanya on hauràs pujat i et reuniràs amb els teus, igual com Aaron va morir al mont Or per a anar a reunir-se amb els seus. ⁵¹ Els dos vas cometre una infidelitat contra mi enmig del poble d'Israel, a les fonts de Meribà de Cadeix, al desert de Sin. Allí no reconeguéreu la meua santedat enmig d'Israel. ⁵² Per això, contemplaràs de lluny estant el país que jo done als israelites, però no hi entraràs.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

w07 15/5 15, 16

Com puc ajudar els meus fills a obtenir una educació de veritat?

Ara bé, com podem ajudar els nostres fills a estimar i témer a Jehovà? La resposta a esta pregunta es troba en la Llei que ell va donar al poble d'Israel mitjançant el profeta Moisès. Als pares israelites se'ls va recordar: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tota la força. Grava en el teu cor les paraules dels manaments que hui et done. Inculca-les als teus fills; parla'n a casa i tot fent camí, quan et gites i quan t'alces» (Deuteronomi 6:5-7).

Este passatge conté lliçons importants per als pares. Una d'elles és esta: *Han de do-*

nar un bon exemple. Per a ensenyar als fills a estimar a Jehovà també has d'estimar-lo i atresorar les seues paraules en el cor. Per què és tan important que ho fages? Perquè eres el mestre principal dels teus fills. El que aprenen del teu exemple tindrà un profund efecte en ells. I no hi ha res que exercisca més influència en la vida d'un xiquet que l'exemple dels seus pares.

Els somnis, ideals, valors i interessos que tens no sols es mostren en el que dius, sinó també en el que fas (Romans 2:21, 22). Des que són molt xicotets, els xiquets estan molt pendents dels seus pares i aprenen d'ells. Perceben a quines coses donen els pares importància, i amb freqüència, adopten els mateixos valors. Si de veres estimes a Jehovà, els teus fills ho notaran. Per

exemple, voran que la lectura i l'estudi de la Bíblia són molt importants per a tu. S'adonaran que poses els interessos del Regne en primer lloc en la vida (Mateu 6:33). Si assistixes amb regularitat a les reunions cristianes i participes en la predicació, comprendran que el més important per a tu és el servici sagrat a Jehovà (Mateu 28:19, 20; Hebreus 10:24, 25).

Exemples de conversacions

(Jaume 1:13) Que ningú, quan és provat, no diga: «És Déu qui em tempta.» Perquè Déu no pot tenir temptacions de fer el mal, i ell no tempta ningú.

(1 Joan 5:19) També sabem que nosaltres som de Déu i que el món sencer està sotmés al Maligne.